

Genstande, her er Tale om. Om han saa kortere eller længere Tid efter maaske maatte blive insolvent af andre Grunde, det forekommer mig ikke at kunne komme i Betragtning. Det kan jo heller ikke komme i Betragtning, hverken efter Reglen i Danske Lov 5—14—46, 2det Stykke, eller efter Konkurslovens Regler. Ogsaa der kommer det an paa, om Overdrageren var insolvent ved Overdragelsen, eller ved Overdragelsen har gjort sig insolvent; men om han efter kortere eller længere Tids Forløb bliver insolvent, kommer ikke i Betragtning.

Dernæst vil jeg gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til det, der blev fremsat af den sidste ærede Taler om „ventendes Arv“, og jeg vil da sige, at der efter min Formening ikke kan være noget til Hinder for ved Ægtepagter at træffe Bestemmelser om ventendes Arv, saa lidt som om andre tilkommende Erhvervelser. Det er noget, som nu til Dags ikke bestrides, at det jo meget godt kan lade sig gøre, at Parterne ved Ægtepagter bestemme, at hvad Hustruen maatte arve i Fremtiden, skal være Hustruens Særeje, eller omvendt, at hvad Manden arver i Fremtiden, skal være Mandens Særeje. Dispositioner af den Art om ventendes Arv kunne ikke anses forbudte og have aldrig været det, og det er jo ogsaa noget, der meget hyppig forekommer, og som der vil være meget rig Anledning til at optage i Ægtepagter. Det er derfor, at det vil være rigtigst at have Bestemmelser derom, og det er derfor, at Spørgsmaalet er berørt i sidste Punktum af § 5.

Med Hensyn til § 6 blev der gjort en Bemærkning om, at det næppe er nogen fuldkommen fyldestgørende eller tilstrækkelig Regel, der gives i denne, fordi der kunde tænkes det Tilfælde, at Manden ikke havde personligt Værneting her i Landet. Dertil vil jeg sige, ja det kan maaske være, men det vil dog være et meget sjældent Tilfælde. Hvis en Mand har Bopæl her i Landet, har han jo ogsaa personligt Værneting her i Landet, og har han ikke Bopæl her, saa gives der Regler i § 32 om Ægtepagtens Tinglæsning. Og hvad angaar saadanne Personer som danske Gesandter, saa haves der jo den Regel i Forordningen af 30te Maj 1827, at de have personligt Værneting her i Landet, uagtet de have Bopæl i Udlandet, nemlig den Regel, at for saa vidt de ellers have beholdt noget personligt Værneting her i Landet, f. Eks. derved, at deres Familie er bievne boende her, saa skal Kjøbenhavns Lands-Over-

samt Hof- og Stadsret være deres personlige Værneting. For disse Tilfældes Skyld behøves der altsaa ikke yderligere Tilføjelser. Jeg tror derfor ikke, at der vil være noget Tilfælde, der ikke rammes af Loven, men skulde der være noget saadant, er det jo i øvrigt en Detail, som man vel sagtens let vil kunne enes om.

Hvad § 7 angaar, saa skyldes det navnlig de Indvendinger, der fremkom fra Justitsministeriets Side, at der er stillet den Fordring, at den, der vil have Oplysninger af Registret, maa kunne angive, i hvilket Aar Ægteskabet blev indgaaet. Det er nemlig, fordi dette Register, hvis ellers Ægtepagterne vedblivende ville blive brugte i stort Omfang, vil blive meget stort, og da der jo kan blive Tale om en Aarrække, der svarer omtrent til en Menneskealder, saa vil der kunne blive Spørgsmaal om at gaa mange Aar tilbage, naar man skal svare bestemt paa det Spørgsmaal, om en Ægtepagt mellem de og de Personer er tinglæst eller ikke. Dertil kommer ogsaa de Vanskeligheder, som her i vort Land kunne opstaa derved, at der er saa mange enslydende Navne, f. Eks. saadanne Navne som Hans Petersen og Trine Jensen. Der kan jo være Hundreder Hans Petersen'er og Hundreder Trine Jensen'er, og hvis man ikke kan faa en lidt nærmere Bestemmelse at gaa efter, er jeg bange for, at det vil blive umuligt for dem, der holde disse Register, at give et paalideligt Svar paa det Spørgsmaal, om en Ægtepagt er bleven tinglæst eller ikke. Derfor har man ment, at de, der vilde have disse Oplysninger, maatte dog kunne give lidt nærmere Besked. Særlig har man tænkt sig, at de dog i Reglen maa kunne angive, i hvilket Aar Ægteskabet er indgaaet, og derved vilde det Omraade betydelig begrænses, som nødvendigvis maa undersøges for at svare paa dette Spørgsmaal.

Hvad det andet Kapitel angaar, skal jeg blot gøre den Bemærkning, at naar man vil fastslaa det Princip, at Hustruen bliver myndig efter de samme Regler som den ugifte Pige, saa maa man ogsaa tage de Konsekvenser, som følge deraf. Det kan man jo paa Forhaand sige sig selv, at naar vi skride til at give Personer Myndighed eller give dem større Myndighed, end de hidtil have haft, saa følger dermed ogsaa Nødvendigheden af Misbrug, man kan ikke give Folk Frihed og Myndighed, uden at man tillige maa risikere, at den vil medføre Misbrug, eller at den kan blive brugt paa en uheldig Maade. Derfor mener jeg, at naar man vil opstille Sæt-